

MARY HIGGINS
CLARK

KIOKAN



**▼
PŘEDE MNOU
SE NESCHOVÁŠ**



edice
KIO KAN

Copyright © 2018 by Nora Durkin Enterprises, Inc.
Translation © Jan Mrlík, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj tohoto románu je smyšlený. Jakékoli zmínky
o historických událostech, skutečných osobách nebo
existujících místech jsou fiktivní. Další jména, osoby,
místa a události jsou dílem autorčiny představivosti
a jakákoli případná podobnost se skutečnými událostmi,
lokalitami nebo osobami, ať živými či mrtvými,
je zcela náhodná.

Z anglického originálu *I've Got My Eyes on You*,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, 1230 Avenue
of the Americas, New York, NY 10020 přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Draha Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-964-2

Pro Elizabeth a Lauren.

Vám oběma přeji štěstí na celý život.

Poděkování

Dokončila jsem tuhle nejnovější knihu. A přišel čas, abych poděkovala všem, kteří se se mnou podělili o své zkušenosti a po celou dobu mě povzbuzovali.

Michael Korda, můj redaktor, je pro mě už čtyřicet let pramenem inspirace. Michaeli, nehynoucí díky.

Marysue Rucciová, hlavní redaktorka nakladatelství Simon & Schuster, mi v každé situaci poslouží moudrým a pronikavým názorem.

John Conheeney, můj výjimečný partner, už přes dvacet let poslouchá, jak vzdychám kvůli tomu, že tahle knížka určitě není to pravé.

Díky Kevinovi Wilderovi za všechnu pomoc, když mě poučoval, jak detektiv vyšetřuje případ vraždy.

Také Kelly Oberle-Tweedové, jež mi objasnila roli výchovného poradce při pomoci studentům.

Mikeovi Dahlgrenovi za rady týkající se postupu školy, když do ní má nastoupit problémový student.

Děkuji synovi Daveovi, který to všechno absolvoval se mnou. Většinu ze zápletky vymyslel právě on.

Mému vnukovi Davidovi, který trpí syndromem fragilního X-chromozomu. Díky, žes mě inspiroval k postavě Jamieho.

A konečně a samozřejmě díky vám všem, mým čtenářům. Doufám, že se mi podaří vás pobavit, až tuhle knížku budete číst. Bůh žehnej vám všem a každému z vás.

1

Jamie byl ve svém pokoji v patře matčina nevelkého dřevěného domku v Saddle Riveru v New Jersey, díval se z okna a netušil, že se právě mění celý jeho život.

Už nějakou dobu vyhlížel na dvůr za sousedním domem, v němž žili Dowlingovi. Jejich mladší dcera Kerry pořádala večírek a Jamie se zlobil, že ho nepozvala. Když spolu navštěvovali střední školu, vždycky se k němu chovala mile, přestože chodil do speciální třídy. Ale máma mu řekla, že u sousedů je party asi jen pro Kerryiny spolužáky ze třídy, kteří příští týden nastoupí na vysokou. Jamie vychodil střední školu už před dvěma roky a teď měl dobrou práci – doplňoval regály v místním supermarketu Acme.

Jamie mámě neřekl o svém úmyslu, že jestli lidé, které si Kerry pozvala na party, půjdou plavat do jejího bazénu, tak tam půjde taky a zaplave si s nimi. Věděl, že by se máma kvůli tomu zlobila. Ale Kerry ho pokaždé zvala, ať s ní zaplave. Pozoroval z okna svého pokoje dění na večírku po celou dobu, dokud všichni hosté neodešli. Kerry zůstala na verandě sama a pustila se do úklidu.

Dokoukal do konce film, který si předtím pustil na videu, a pak se rozhodl, že půjde a trochu Kerry pomůže, i když věděl, že máma by nechtěla, aby tam chodil.

Potichu sestoupil po schodišti do přízemí, kde máma sledovala zprávy v jedenáct, a vykradl se za živý plot, který odděloval jejich maličký zadní dvorek od širokého prostranství za Kerryiným domem.

Potom si ale všiml, že z lesíku, který začínal hned za sousedovým dvorem, se připlížil někdo cizí, který mu byl matně povědomý. Ten člověk sebral něco, co leželo na židli, přikradl se za Kerry, praštil ji do hlavy a strčil do bazénu. Potom tu věc, co měl v ruce, zahodil.

To se nemá, tlouct lidi nebo je strkat do bazénu, říkal si Jamie. Ten člověk by se měl hned omluvit, protože jinak by mu Kerry příště nemusela dovolit, aby s ní šel plavat. Ale řekl si, že když je teď Kerry ve vodě, tak si může jít s ní zaplavat.

Ten člověk nešel do bazénu. Utekl ze dvora zpátky do lesa. Vůbec nešel do domu. Jenom prostě utekl.

Jamie spěchal za Kerry. Přitom kopl do něčeho, co leželo na zemi. Golfová hůl. Sebral ji, odnesl k bazénu a položil ji na jedno křesílko.

„Kerry, to jsem já, Jamie,“ ozval se. „Jdu si s tebou zaplavat.“

Jenže mu neodpověděla. Scházela po schůdkách do bazénu. Voda se mu zdála nějaká špinavá. Říkal si, že do ní možná někdo něco vylil. Když si ale uvědomil, že mu nateklo do nových tenisek a že má kalhoty promočené až ke kolenům, zastavil se. Kerry sice říkala, že si s ní může kdykoliv zaplavat, jenže mu bylo jasné, že máma bude kvůli promočeným novým teniskám vyvádět. Kerry se vznášela na vodě. Sáhl jí na rameno a řekl: „Kerry, probuď se.“ Ale ona jen odplouvala vodou k protější straně bazénu, kde byla hloubka. A tak se vrátil domů.

V televizi pořád ještě běžely zprávy, takže ho matka neviděla, jak se opatrně vykradl po schodech nahoru a za-

lezl si do postele. Promočené tenisky, ponožky i kalhoty schoval dolů do skříně. Doufal, že třeba uschnou, než je máma najde.

Při usínání si říkal, jestli si Kerry dobře zaplavala.

2

Marge Chapmanová se probudila až po půlnoci a zjistila, že při sledování televizního zpravodajství usnula. Pomaličku se zvedla, a když se soukala z velikého, pohodlného křesla, zavržalo jí v kolenou stížených artritidou. Jamie se jí narodil pozdě, až v pětačtyřiceti, a potom začala přibývat na váze. Musím shodit aspoň deset kilo, pomyslela si, už jen abych ulevila kolenům.

Zhasla světla v obývacím pokoji a pak vyšla do poschodí, aby se podívala do Jamieho pokoje, než si půjde lehnout. Měl také zhasnuto a slyšela, jak klidně oddychuje, takže si byla jistá, že spí.

Doufala, že ho příliš nerozčílilo, když ho Kerry nepozvala na večírek, jenže v tomto případě měla jen omezené možnosti, jak ho uchránit zklamání.

3

V neděli ve čtvrt na jedenáct dopoledne přejeli Steve a Fran Dowlingovi most George Washingtona a zamířili ke svému domovu v newjerseyském Saddle Riveru. Mlčeli. Oba tížila únava po dlouhé sobotě. Přátelé z massachusettského Wellesley je pozvali na sedmadvacetijamkový golfový turnaj pro členy klubu a jejich hosty. Zůstali přes noc a v neděli brzy ráno odjeli, aby na Kennedyho letišti vyzvedli sedmadvacetiletou dceru Aline a vzali ji domů. S výjimkou krátkých návštěv žila už tři roky v cizině.

Po nadšeném přivítání na letišti si Aline zalezla na zadní sedadlo SUV a pod tíží únavy z pásmové nemoci hned usnula. Fran potlačila zívnutí a vzdychla: „Vstávat dva dny po sobě takhle brzy, to člověku připomene, kolik mu vlastně je.“

Steve se usmál. Byl o tři měsíce mladší než manželka, která dorazila ke každému narozeninovému milníku, tentokrát pětadesátému, o něco dřív než on.

„Zajímalo by mě, jestli už bude Kerry vzhůru, až přijedeme domů,“ pokračovala Fran spíš sama k sobě než k manželovi.

„Určitě bude stát před vchodem a čekat, až se přivítá s Aline,“ odpověděl Steve s úsměvem.

Fran držela u ucha mobil a poslouchala, jak její telefonát znovu míří do Kerryiny hlasové schránky. „Naše Šípková Růženka ještě vyspává,“ oznámila s úsměvem.

Steve se také zasmál. On i Fran toho nikdy moc nenaspali, zato obě dcery byly jejich pravým opakem.

O čtvrt hodiny později zabočili na příjezdovou cestu k domu a probudili Aline. Vklópýtala za nimi do domu jen napůl bdělá.

„Bože můj!“ vykřikla Fran, když se rozhlédla po obvykle uklizeném domově. Prázdné plastové láhve a plechovky od piva pokrývaly konferenční stůl a válely se i všude po obývacím pokoji. Když přešla do kuchyně, našla ve výlevce prázdnou láhev od vodky a štůsek krabic od pizzy.

Aline už se úplně probrala, a tak si mohla všimnout, že otec i matka jsou rozčilení a vzteklí. Jejich pocity docela sdílela, protože byla o deset let starší než sestra. Vtom na ni dolehla předtucha, že se stalo něco velice zlého. Jestli Kerry pořádala večírek, proč neměla dost rozumu, aby pak všechno uklidila? říkala si Aline. Copak toho vypila tolik, aby to nezvládla?

Aline poslouchala, jak matka s otcem spěchají do patra a volají Kerry.

„Kerry tam není,“ oznámila jí Fran a v hlase měla obavy. „A ať už šla kam chtěla, nevzala si telefon. Leží na stole. Kde jen může být?“ Pak pobledla. „Třeba se jí udělalo zle a někdo jí vzal k sobě domů, nebo...“

Steve jí skočil do řeči: „Pojďme obvolat její kamarády. Někdo přece bude vědět, kam se poděla.“

„Seznam lakrosového týmu i s telefonními čísly je v kuchyni v zásuvce,“ podotkla Fran a rozběhla se po chodbě. Kerryini nejbližší přátelé vesměs patřili do školního družstva.

Proboha, ať přespala u Nancy nebo u Sinead! říkala si Aline. Musela na tom být doopravdy mizerně, když si za-

pomněla vzít mobilní telefon. Aspoň můžu začít uklízet. Odešla do kuchyně. Matka začala vytáčet čísla, která jí otec diktoval.

Aline vzala ze skříně velký pytel na odpadky. Rozhodla se zajít na zadní verandu, protože ji napadlo, že by tam nebo kolem bazénu mohl zůstat pěkný svinčik.

To, co spatřila na verandě, ji vylekalo. Na jednom z křesílek ležel zpola naplněný pytel na odpadky. Podívala se dovnitř a našla použité papírové tácky, krabici od pizzy a plastové pohárky.

Takže Kerry očividně začala uklízet. Proč toho ale nechala?

Napadlo ji, jestli má nebo nemá říct rodičům, co našla, ale rozhodla se nechat je, ať telefonují. Aline sešla po čtyřech schůdcích z verandy a pokračovala k bazénu. Ten býval celé léto otevřený a už se těšila, jak si u něho s Kerry zalenoší, než bude muset sestra odjet do školy a ona nastoupí do nového zaměstnání jako výchovná poradkyně na střední škole v Saddle Riveru.

Napříč přes plážové lehátko stojící kousek od bazénu ležel putter, který rodiče používali k procvičování golfových úderů.

Aline se shýbla, aby putter sebrala, a když se přitom podívala do vody, polila ji hrůza. Její sestra ležela na dně bazénu, úplně oblečená a nehybná.

4

Jamie si tuze rád přispal. V supermarketu pracoval od jedenácti do tří. Marge mu chystala snídani na desátou. Když všechno spořádal, připomněla mu, že má jít nahoru a vyčistit si zuby. Jamie se vrátil, zazubil se na ni od ucha k uchu a čekal, až mu řekne „moc pěkné“, načež se pokaždé vyhrnul ze dveří, aby „šel do práce“, jak hrdě říkal. Do obchodního domu Acme to měl pěšky dvacet minut. Marge ho pozorovala, jak kráčí kolem uličního bloku, ale trápil ji neodbytný pocit, že je něco v nepořádku.

Když vyšla nahoru, aby mu ustlala, vzpomněla si, co to bylo: Jamie si obul staré ošoupané tenisky, ne ty nové, které mu koupila minulý týden. Proč to u všech všudy udělal? ptala se v duchu a začala mu uklízet pokoj. Kde vůbec má ty nové tenisky?

Zašla do jeho koupelny. Sprchoval se a ručníky i žínka visely na háčcích, jak ho to naučila. Po nových botách ani památky, nenašla tu ani kalhoty, které měl včera na sobě.

Přece by je nezahlédla, říkala si a vracela se do synova pokoje, aby se porozhlédla tam. Ulevilo se jí, ale zároveň ji naštvalo, když sebrala kupu svršků, které schoval dozadu do skříně.

Ponožky i tenisky byly skrz naskrz promočené. A dolní polovina kalhot zrovna tak.

Marge všechno to dopuštění držela v ruce, když se ze zadního dvora ozvalo pronikavé zaječení. Přiběhla k oknu a viděla, jak Aline oblečená skáče do bazénu a její rodiče zrovna vybíhají z domu.

Pozorovala Stevea Dowlinga, jak se vrhá za Aline do vody a pak vylézá a vynáší ven nehybnou Kerry. Aline se brodila za ním. Marge zděšeně přihlížela, jak soused položil Kerry na zem, buší jí do hrudníku a křičí: „Zavolej záchranku!“

Během několika minut se na příjezdovou cestu přirýtily policejní vozy a sanitka. Pak Marge viděla, jak policista odtahuje Stevea od Kerry a vedle dívky poklekají záchranáři.

Marge už se odvracela od okna, ale zahlédla ještě policistu, jak vstává a vrtí hlavou.

Hodnou chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že pořád drží v ruce Jamieho kalhoty, ponožky a tenisky. Nikdo jí nemusel říkat, jak se stalo, že si je syn takhle zmáčel. Proč ale sestoupil po několika schůdkách do bazénu a pak se vrátil nahoru? A od čeho jsou tyhle skvrny?

Musí okamžitě hodit kalhoty, ponožky i tenisky do pračky a pak do sušičky.

Marge dost dobře nechápala, proč na ni každá částička vlastního těla křičí, aby se postarala právě o tohle, ale nepochybovala, že to musí udělat, aby ochránila Jamieho.

Kvílení sirén policejních vozů a sanitky vylákalo sousedy před domy. Děsivá zpráva se rychle rozšířila. „Kerry Dowlingová se utopila v jejich bazénu.“ Mnozí sousedé, někteří s hrnký kávy v ruce, přispěchali na zadní dvorek Chapmanových, odkud mohli sledovat, co se u Dowlingových děje.

Všichni nejbližší sousedé žili ve větších domech, než bylo skromné stavení Marge Chapmanové. Před třiceti lety si s Jackem koupili tenhle malý domek s podkrovím, k němuž náležel zvlněný pozemek zarostlý spoustou stromů. Za sousedy měli lidi stejné, jako byli sami, kteří se živili vlastníma rukama a bydleli v podobných domcích jako ten jejich. Ale během posledních dvaceti let se celé okolí proměnilo v bezmála luxusní čtvrť. Staří sousedé jeden po druhém prodávali své nemovitosti developerům za dvojnásobek hodnoty. Marge jediná se rozhodla zůstat. A teď ji ze všech stran obklopovaly mnohem honosnější domy a lidé, kteří v nich žili – lékaři, právníci a obchodníci z Wall Streetu – vesměs patřili k hodně majetným. Chovali se k ní mile, ale nebylo to jak za starých časů, kdy se s Jackem velice sblížili se všemi přátelskými sousedy.

Marge se připojila k ostatním zvědavcům a poslouchala, co si povídají. Někteří prý slyšeli hudbu, která hrála na večírku, a viděli spoustu aut zaparkovaných na příjezdové cestě i kolem bloku. Vesměs se ale shodovali, že teenageři se na party nechovali nijak zvlášť hlučně a v jedenáct se všichni rozešli.

Marge vklouzla zpátky do domu.

Teď s nikým nemůžu mluvit, říkala si. Musím si dopřát čas a všechno promyslet. Dutě znějící nárazy Jamieho tenisek v bubnu pračky jen prohlubovaly její zoufalství.

Odešla do garáže, stiskla knoflík otevírající garážová vrata a pak zacouvala s autem z příjezdové cesty dovnitř. Pečlivě se vyhýbala jakémukoli očnímu kontaktu s lidmi okolo a schovala se před hloučkem sousedů, kteří se sešli na jejím zadním dvorku, i před stále početnějšími policisty pohybujícími se u Dowlingových na verandě a zadním dvoře.

5

Když Steve vytáhl Kerry z vody, položil ji na zem vedle bazénu a zuřivě se snažil ji oživit. Přitom křičel na Aline, ať volá 911. Pokračoval v úporné snaze přimět dceru znovu dýchat a přestal s tím, teprve když přijel první policejní vůz a policista ho odstrčil stranou, aby sám pokračoval v oživovacích pokusech.

Zoufalí Steve, Fran a Aline přihlíželi, jak policista klečící vedle Kerry provádí kardiopulmonální resuscitaci.

O necelou minutu později dorazila na příjezdovou cestu sanitka a z ní vyskočili zdravotníci záchranné služby. Před očima Dowlingových jeden okamžitě poklekl vedle Kerry a vystřídal policistu. Kerry měla sevřené rty, štíhlé paže doširoka rozhozené. Rudé bavlněné letní šaty bez ramínek měla zmačkané a lepily se jí na tělo. Z vlasů jí na ramena stékala voda. Rodiče i sestra na Kerry omráčeně zírali, neschopní uvěřit skutečnosti.

„Pro vás všechny by bylo lepší, kdybyste šli do domu,“ poradil jim jeden z policistů. Aline s rodiči mlčky vykročila k zadnímu vchodu. Vešli dovnitř a postavili se k oknu.

Zdravotníci zkušeně napojili Kerry na hrudník vodiče, přes které se její životní projevy vysílačkou přenášely na

místní pohotovost v nemocnici Valley. Přítomný lékař prakticky hned potvrdil, co už stejně všichni tušili. Žádná odezva.

Muž, který poskytoval Kerry kardiopulmonální resuscitaci, si povšiml, že dívka má na krku poranění, z něhož vytéká dost krve. S neblahou předtuchou jí pozvedl hlavu a spatřil v zátylku na spodní hraně lebky rozšklebenou ránu.

Ukázal zranění policistovi, který velel zákroku na místě, a ten okamžitě volal na prokuraturu.

6

Detektiv Michael Wilson z oddělení vražd při úřadu prokurátora okresu Bergen měl toho dne pohotovost na telefonu. Usadil se s novinami na dlouhém plážovém lehátku u bazénu, který patřil k obytnému bloku v okrsku Washington Township, kde bydlel. Právě začal upadat do dřímoty, když ho vyburcovalo zazvonění mobilního telefonu, které ho rychle vrátilo do bdělého stavu. Poslouchal, jak mu úřad přiděluje nový případ: „Osmnáctiletá dívka se našla mrtvá v bazénu v Saddle Riveru na Werimus Road číslo 123. Když se utopila, byli rodiče pryč. Místní policie hlásí, že v domě a okolí jsou patrné známky toho, že se tam konal večírek. Neobjasněné poranění hlavy.“

Uvědomil si, že Saddle River sousedí s okrskem Washington Township. Může se tam dostat za deset minut. Vstal a vydal se ke svému bytu. Z pokožky ucítil pach chloru. Napřed si musí dát sprchu. Možná bude mít práci na příští dvě hodiny, možná dvanáct, ale může to být i čtyřicet hodin v kuse.

Ze skříně vytáhl čerstvě vypranou sportovní košili s dlouhými rukávy a khaki kalhoty, hodil je na postel a vykročil ke koupelně. O deset minut později už osprchovaný a oblečený mířil k Saddle Riveru.

Wilson věděl, že v době, kdy mu volali o té mrtvé dívce, už z úřadu okresního prokurátora vyjeli fotograf a soudní lékař. Na místo činu se dostanou zřejmě krátce po něm.

V Saddle Riveru žilo něco přes tři tisícovky obyvatel a městečko patřilo k nejbohatším v celých Spojených státech. Přestože leželo uprostřed hustě obydlené oblasti, zachovávalo si zvláště venkovský ráz, protože ke každému domu patřil bezmála hektarový pozemek. Podstatnou výhodou byla snadná dostupnost z New York City, a proto vyhledávali bydlení v Saddle Riveru podnikatelé z Wall Streetu a sportovní celebrity. Ke konci života zde žil i někdejší americký prezident Richard Nixon.

Mike věděl, že ještě v padesátých letech 20. století šlo o místo oblíbené lovci z širokého okolí. Původně se v Saddle Riveru stavěly malé domy na způsob rančů. Ty však téměř úplně ustoupily daleko větším a dražším stavbám, z velké části bohužel ve stylu známém jako McMansions čili podnikatelské baroko.

Dům Dowlingových byl vystavěn v koloniálním stylu a běžovou fasádu doplňovaly světle zelené okenice. Před domem hlídkoval policista, který se postaral o uvolnění dostatečného místa pro parkování úředních vozidel. Mike odstavil auto a přes trávník došel k zadnímu traktu domu. Zhlédl skupinku policistů ze Saddle Riveru, tak k nim zamířil, aby se zeptal, kdo dojel na místo činu jako první. Z hloučku vystoupil policista Jerome Weld, který měl přední část uniformy celou zmáčenou.

Weld mu pověděl, že na místo činu přijel v 11.43. Rodinní příslušníci už mezitím vytáhli tělo z vody. Přestože bylo jasné, že je příliš pozdě, zahájil kardiopulmonální resuscitaci. Dívka však na oživovací pokusy nereagovala.

Spolu s dalšími policisty provedl předběžné ohledání přilehlého prostoru. V domě se očividně večer předtím konala party. Sousedí potvrdili, že z Dowlingova domu

bylo slyšet hudbu, a všimli si, že dovnitř vešlo a později zase odešlo větší množství mladých lidí. Celkem prý během večírku na ulici a kolem bloku parkovalo zhruba pětadvacet aut.

Policista pokračoval: „Když jsem zjistil ránu na zátylku oběti, volal jsem na váš úřad. Při prohlídce pozemku jsme u bazénu našli golfovou hůl, na které zřejmě zůstaly vlasy a krev.“

Mike odešel k místu, kde byla golfová hůl odložena, a pozorně ji prohlížel. Policista ho informoval přesně – na hlavě putteru ulpělo několik dlouhých vlasů a na tyči našel kapky krve.

„Zabalte to,“ přikázal Mike, „a pošleme na analýzu.“

Během doby, kdy rozmlouval s policistou, dorazila Sharon Reynoldsová, vyšetřovatelka z kanceláře soudního lékaře. Mike s ní pracoval už na několika případech vražd. Představil ji Weldovi a ten ji stručně obeznámil s tím, co se zatím podařilo objevit na místě činu.

Reynoldsová poklekla vedle dívčina těla a začala je fotografovat. Vyhrnula Kerry šaty až pod bradu, aby ohledala tělo, zda na něm nejsou bodné rány nebo jiná zranění, a potom stejně pozorně prohlížela její nohy. Když žádná zranění nezjistila, obrátila tělo na břicho a pokračovala v pořizování fotodokumentace. Odsunula mrtvé dívce vlasy stranou a pečlivě snímala hlubokou ránu na dolní hraně lebky.

7

Steve a Aline se nahoře převlékli a pak se vrátili do přízemí a připojili se k Fran, která čekala v obývacím pokoji. Ten byl stále ještě zaneřáděný plastovými kelímky a špinavými papírovými talířky. Policista Weld je požádal, aby nic neuklízeli, dokud nepřijede někdo z úřadu okresního prokurátora, aby měl možnost prohlédnout si jak vnější prostory, tak i vnitřek domu.

Steve objímal Fran kolem ramenou. Nehybně seděli vedle sebe na pohovce. Fran po chvíli začala vzlykat a kvílet.

Tiskli se s manželem k sobě, oba v šoku a drcení žalem. „Jak mohla spadnout do bazénu úplně oblečená?“ naříkala Fran.

„Víme, že byla venku a uklízela na verandě,“ šeptal Steve. „Možná se naklonila, aby vytáhla něco z bazénu, a spadla tam. Určitě už bylo pozdě a musela být unavená.“ Nehodlal se Fran a Aline svěřovat s obavou, že mohla být také hodně opilá.

Aline tiše plakala a myslela na Kerry. Chudinka sestra, nešťastné děvčátko. Během tří let, která prožila mimo dům, bývala s Kerry aspoň na dálku často v kontaktu. Pořád ještě nedokázala přijmout myšlenku, že už se s ní ne-

setká ani neuslyší její hlas. Nebyla schopna myslet na to, že se bude muset znovu vyrovnávat s nečekanou smrtí člověka, kterého milovala.

Fran přestala hlasitě naříkat a už jen tiše vzlykala.

Zahlaholil domovní zvonek a vzápětí se otevřely dveře, které po jejich příjezdu zůstaly odemčené. Navštívil je monsignore Del Prete, či „otec Frank“, jak se nechával raději oslovovat, šestašedesátiletý pastor z místního farního kostela sv. Gabriela. Někdo mu nejspíš telefonoval, protože je hned oslovil: „Moji milí, mně je to tak nesmírně líto.“ Když vstali, popořadě jim všem vzal ruce do dlaní a pak si přitáhl jedno z křesílek blíž k nim. Tiše pronesl: „Rád bych se pomodlil za Kerry.“ A hned spustil: „Bože náš, v této chvíli převelikého zármutku...“

Když se domodlil, Fran vybuchla: „Jak nám Bůh mohl tohle udělat?“

Otec Frank si sundal brýle, z kapsy vylovil kousek jemné látky a začal čistit skla. Při tom hovořil: „Fran, tuhle otázku si klade každý, koho postihne nějaká tragédie. Jak může náš milující a milosrdný Bůh selhat při ochraně nás a těch, které milujeme, právě ve chvíli, kdy ho potřebujeme nejvíc? Přiznám se vám, že s touto otázkou se potýkám i já sám.“

Asi nejlepší odpověď na ni ve svém kázání dal před řadou let jeden starý kněz. Cestoval po Středním východě a žasl nad velkolepou krásou perských koberců, které tam viděl. Na těch úžasných výtvorech tamní tkalci s nesmírnou zručností zobrazili nádherné vzory. Jednoho dne zašel do krámu, kde tyto koberce vystavovali. Podíval se na rubovou stranu jednoho z nich, který tam visel na háčích trčících ze stropu, a ohromila ho zmatená pavučina vlněných nití, která nedávala žádný smysl. Na jedné straně taková krása, na druhé naprostý nelad, ale obojí tvořilo součást jednoho díla. A to mu vniklo zásadní myšlenku. V tomto

životě vidíme jenom tu zadní stranu koberce. Nevíme, jak nebo proč tvoří naše nevýslovné těžkosti součást toho krásného vzoru. Proto je tak důležité setrávat ve víře.“

Následovalo ticho, které narušilo zaklepaní na zadní dveře. Steve vstal, ale to už se z chodby ozval zvuk kroků. Objevil se před nimi muž krátce po třicítce s pískově plavými vlasy a pronikavými hnědými očima. Představil se: „Jsem detektiv Mike Wilson z úřadu prokurátora okresu Bergen. Je mi líto, že jste utrpěli takovou ztrátu. Nevadilo by vám, kdybich se zeptal na pár věcí? Potřebujeme získat aspoň ty základní informace.“

Otec Frank vstal a nabídl se, že přijde ještě později.

Fran a Steve ho téměř jednohlasně požádali, aby zůstal. Přikývl a znovu se posadil.

„Jak je vaše dcera stará?“ zeptal se detektiv.

Odpověděla mu Aline. „V lednu jí bylo osmnáct. Zrovna dokončila střední školu.“

Kladené otázky zněly prostě a mírně a nebylo obtížné na ně odpovídat. Steve i Fran potvrdili, že jsou Kerryinými rodiči a Aline je její starší sestra.

„Kdy jste byli naposled s dcerou v kontaktu – myslím po telefonu, textovou zprávou nebo e-mailem?“

Shodli se, že to bylo včera kolem páté odpoledne. Steve vysvětloval, že zůstali přes noc u přátel v Massachusetts a brzy ráno vstávali, aby vyzvedli Aline na Kennedyho letišti, kam přiletěla z Londýna.

„Věděli jste o tom, že se ve vašem domě bude konat nějaký večírek?“

Odpověď zněla, že samozřejmě ne.

„Jsou tu důkazy, že se při něm naléval i tvrdý alkohol. Pila vaše dcera alkohol nebo užívala drogy?“

Fran rozhořčeně odpověděla, že v žádném případě. „Určitě nebrala žádné drogy,“ souhlasil s ní Steve. „Vím, že občas s přáteli vypila nějaké pivo nebo sklenku vína.“

„Chtěli bychom mluvit s jejími nejbližšími přáteli. Mohli byste mi dát jejich jména?“

„Většina jejích nejlepších kamarádek hrála ve školním lakrosovém týmu,“ poznamenal Steve. „Soupiska je v kuchyni. Tu bych vám mohl dát. Máte nějaký důvod k tomu, abyste s nimi mluvili?“

„Ano, jistě. Pokud víme, včera večer se ve vašem domě sešla spousta lidí. Chceme zjistit, kdo všechno tu byl a co se během večírku dělo. Vaše dcera utrpěla těžké poranění v zátylku. Musíme přijít na to, jak k té ráně přišla.“

„Nemohla upadnout a uhodit se do hlavy?“

„To je jedna z možností. Není ale vyloučeno, že Kerry někdo do hlavy udeřil. Víc budeme vědět až na základě výsledků soudní pitvy.“

Takže ji někdo záměrně praštil po hlavě, pomyslela si Aline. Ten detektiv si myslí, že šlo o vraždu.

„Na jednom z křesílek u bazénu ležela golfová hůl. Podle stop ji někdo mohl použít jako zbraň.“

Steve se sotva slyšitelně zeptal: „Co tím chcete naznačit?“

„Paní a pane Dowlingovi,“ spustil Wilson, „budeme vědět víc, až dostaneme výsledky pitvy, ale s lítostí vám musím už teď říct, že máme smrt vaší dcery za podezřelou a jako takovou ji budeme vyšetřovat.“

Aline jen s obtížemi přijímala detektivovo oznámení. Pak namítla: „Nemohu věřit, že by jí mohl chtít ublížit některý ze studentů, které si včera pozvala na večírek.“

„Já váš názor chápu,“ přikývl Wilson soucitně, „musíme ale prověřit každou možnost.“

Po krátké odmlce znovu promluvil: „Mám ještě jednu otázku. Měla přítele, někoho obzvláště blízkého?“

„Ano, to měla. Jmenuje se Alan Crowley.“ Fran ta slova doslova vyplivovala. „Choval se ke Kerry velice majet-

nicky a je hrozně vznětlivý. Jestli někdo mé dceři ublížil, tak to byl určitě on.“

Mike Wilson ji vyslechl s nehybnou tváří. „Mohl bych se podívat na ten seznam lakrosového týmu? Také bych rád, abyste mi na něm označili její nejlepší kamarádky.“

„Ano, v tom nebude problém,“ souhlasil Steve.

„A ještě jedna věc. V šatech vaší dcery jsme nenašli její mobilní telefon. Nevíte, kde by mohl být, a mohli bychom si ho vzít?“

„Jistě. Leží v jídelně na stole,“ přikývla Fran.

„V autě mám formulář k písemnému souhlasu s prozkoumáním telefonu. Pak vás požádám, abyste mi ho podepsali.“

„Používala PIN 0112,“ špitla Aline s očima plnými slz. „Měsíce jejího a mého narození.“

Aline vylovila svůj mobil a párkrát ťukla na displej. „Detektive Wilsoně, včera odpoledne jsem od Kerry dostala textovou zprávu. Tuhle: *Až přijedeš domů, musím si s tebou promluvit o něčem MOC DŮLEŽITÉM!!!*“

Wilson se naklonil k telefonu. „Máte představu, čeho se to mohlo týkat?“

„Omlouvám se, ale ani v nejmenším. Kerry někdy mívala sklony chovat se poněkud dramaticky. Jen jsem předpokládala, že nejspíš půjde o jejího přítele nebo školu.“

„Slečno Dowlingová, možná bych s vámi později v průběhu vyšetřování potřeboval mluvit. Budete odlétat zpátky do Londýna?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, už jsem se vrátila natrvalo. Měla bych nastoupit do nového místa jako výchovná poradkyně na střední škole v Saddle Riveru.“

Mike si odkašlal a potom tiše všem přítomným řekl: „Uvědomuji si, jak je pro vás tahle situace hrozná. Chci vás požádat, abyste mi pomohli v jedné velmi důležité věci. Nepodávejte nikomu žádné informace o ráně, kterou

má Kerry na hlavě, nebo o tom, že nás zajímá ta golfová hůl. Jelikož budeme během dalších dnů vyslyšet ještě řadu lidí, je nanejvýš důležité, aby se o té věci rozšířilo co nejméně podrobností.“

Dowlingovi i otec Frank souhlasně přikyvovali.

„Ještě si s vámi promluvím, než odtud dnes odejdu. A prosím, nic neuklízejte, dokud vyšetřovatelé všechno neprojdou a nerozhodneme o tom, jestli si nebudeme potřebovat něco z toho odnést.“

8

Detektiv Wilson se vrátil do domu, aby si nechal podepsat souhlas se zkoumáním Kerryina mobilního telefonu a notebooku. Pak si ještě promluvil s policisty, kteří ohledávali dům a jeho okolí, a vrátil se do auta. Na telefonu zadal PIN, aby uvedl přístroj do chodu, a klepl na ikonu textových zpráv. První čtyři kratičké esemesky psaly různé dívky, které Kerry děkovaly za báječný večírek. Jedna zprávu doplnila, že se snad Kerry dokáže s Alanem usmířit, ale jiná jí radila, ať se na „toho blba“ vykašle, a že se Kerry snad z té hádky s ním už vzpamatovala. Mike si poznamenal jména obou dívek – tyhle účastnice večírku musí určitě vyslechnout.

Pak klikl na textovou konverzaci se záhlavím „Alan“. Přešel až na začátek řetězce zpráv, aby je četl v pořadí, jak byly odesílány.

Alan, 22.30: Doufám, že se s Chrisem dobře bavíte. Jsem u Nellie's. Nejradši bych mu dal přes hubu. A tobě taky!

Kerry, 22.35: Díky, žes mi zkasil večírek. Udělal jsi ze sebe VOLA. Já nejsem tvůj majetek. Můžu mluvit, s kým chci. Udělej mi laskavost. Vypadni z mého života.

Alan, 23.03: *Promiň, že jsem to zvorál. Chci tě vidět. Už tak mě štví, že po tobě Chris půjde, až spolu budete na BC. Dnes sis s ním začínat nemusela.* Mikea napadlo, že „BC“ by mohlo znamenat „Boston College“.

Kerry, 23.10: *Sem nechod'. Jsem utahaná! Uklidím na dvoře a jdu spát. Promluvíme si zítra.*

Tohle bude brnkačka, pomyslel si Mike, což v žargonu detektivů znamenalo, že půjde o snadno řešitelný případ. Žárlivý přítel. Ona připravená pustit ho k vodě. On se s tím nechce smířit. Nejméně jedna z přítelkyň jí radí, aby to s ním skončila.

Mike odložil telefon. Na počítači zabudovaném do pracovní desky navolil databázi oddělení motorových vozidel. Vyfukal zadání „Alan Crowley, Saddle River“. Vzápětí se mu na monitoru objevil Alanův řidičský průkaz.

Hned nato zavolal kapitánovi, který měl službu na oddělení vražd. Stručně mu vyložil, co zjistili v domě Dowlingových, a řekl mu o hádce, která se na večírku strhla mezi Kerry a jejím přítelem. „Normálně bych nejdřív chtěl mluvit se všemi, kdo byli na tom večírku, a teprve pak bych zpovídal jejího přítele, mám ale strach, že bych mu tak dal příležitost, aby si sehnal právníka. Crowley žije tady v Saddle Riveru. Jsem pět minut od jeho domu. Cítím v kostech, že bych si s ním měl promluvit hned teď a získat od něho nějaké vyjádření.“

„A víš jistě, že není mladistvý?“ zeptal se kapitán.

„Podle jeho řidičáku mu minulý měsíc bylo osmnáct.“

Následovala odmlka. Mike věděl, že nemá šéfa vyrušovat, když přemýšlí. Uvědomoval si však, že Crowley je sice z právního hlediska dospělý, avšak soudci dávají obhajobě obviněných, jimž bylo nedávno osmnáct, obvykle větší prostor.

„Dobře, Mikeu. Až si s ním promluvíš, zavolej mi.“

Dům Crowleyových stál na Twin Oaks Road, kterou lemovala hustá alej. Rozlehlé sídlo s bílou fasádou a šindelovou střechou zdobily tmavě zelené okenice. Mike si pomyslel, že působí velice impozantně. Podle velkých parkových prostor, jež lemovaly dům před průčelím i po obou stranách, mohl k domu patřit nejméně hektarový pozemek. Tady jsou cítit velké peníze, řekl si. Při okraji příjezdové cesty stála zaparkovaná traktorová travní sekačka.

Mike stíkl na zvonek u dveří. Žádná reakce. Vyčkal celou minutu, než zazvonil podruhé.

Alan Crowley sekal trávník a bylo mu horko. Zašel do domu pro láhev vody. Koukl na mobilní telefon, který nechal položený na kuchyňském stole, a viděl, že displej ukazuje spoustu zpráv v hlasové schránce, zmeškaných hovorů a textovek. S telefonem v ruce přešel ke dveřím a stačilo mu přečíst jedinou zprávu, aby plně pochopil, do jaké příšerné noční můry zabředl.

Znovu se ozval zvonek od domovních dveří. Kerry je mrtvá. Povídá se, že ji zavraždili. Policajti mluvili se sousedy a vyptávali se, jestli znají jména mladých lidí, kteří se minulého večera účastnili party u Dowlingových. Určitě přijdou na to, že se s Kerry pohádal.

Vystrašeně přistoupil ke dveřím a otevřel je.

Muž před nimi se představil a ukázal mu odznak pověšený na řetízku kolem krku. „Jsem detektiv Mike Wilson z úřadu prokurátora okresu Bergen,“ řekl celkem přátelsky. „Vy jste Alan Crowley?“

„Ano.“

Z výrazu v mladíkově obličejí Wilson najisto usoudil, že už se o Kerryině smrti doslechl.

„Víte o tom, co se přihodilo Kerry Dowlingové?“ zeptal se přesto.

„Myslíte to, že je Kerry mrtvá?“

„Ano...“

„Proč jste sem přišel?“

„Musím zjistit, co Kerry potkalo. Začínám tím, že si chci promluvit s každým, kdo byl včera na tom večírku. Nevadilo by vám, kdybychom si chvíli popovídali?“

„No, myslím, že ani ne. Půjdete dovnitř?“

„Alane, byl bych raději, kdybychom zajeli do mé kanceláře v Hackensacku. Tam si můžeme promluvit, aniž by nás někdo vyrušoval. Nemusíte jet se mnou, ale bylo by to tak jednodušší. Pojďte, odvezu vás. Och, ještě něco, než odjedeme... Pamatujete si, co jste měl na sobě, když jste byl včera na tom večírku?“

„No jo. Proč?“

„Jen rutinní postup.“

Alan o tom chvíličku přemýšlel. Raději bych měl spolupracovat, aby to nevypadalo, že se bráním. Nemám se čeho bát. „Měl jsem tričko z Princetonu, kraťasy a sandály.“

„Kdepak ty věci jsou?“

„Mám je u sebe v pokoji.“

„Nevadilo by vám, kdybyste je dal do sáčku a dovolil mi, abychom si je pár dní nechali? Je to obvyklý postup. Nemusíte to udělat, ale opravdu bychom ocenili, kdybyste v tom s námi spolupracoval.“

„Jistě, myslím, že to nebude problém,“ přisvědčil Alan váhavě.

„Půjdu s vámi,“ řekl Mike přátelsky.

V košíku našli odložené krátké kalhoty, tričko a spodky. Alan to všechno vsunul do malého sportovního pytle. Pak sebral sandály a přidal je k tomu. S mobilním telefonem v jedné ruce a vakem ve druhé poněkud toporně následoval detektiva k jeho autu.

* * *

Mike Wilson neměl v úmyslu vyšetřovat Alana dřív, než ho bude mít ve své kanceláři v budově soudu. Snažil se ho dostat do co možná uvolněné nálady, protože tím víc mu toho mladík řekne, až bude sedět před kamerou.

„Když jsem byl v Dowlingově domě, Alane, všiml jsem si patovacího greenu. Dowlingovi jsou asi pro golf hodně zapálení. Taky ho hrajete?“

„Občas jsem zašel na cvičná odpaliště a zahrál jsem si pár kol. Jinak na jaře a v létě hraju baseball, takže na golf mi nezbývá skoro žádný čas.“

„Když jste byl na večírku u Kerry, všiml jste si, že by někdo využíval patovací green?“

„Viděl jsem, že tam pár kluků včera večer bláznilo. Ale já jsem na něm nebyl.“

„Vidím, že jste si na večírek vzal tričko z Princetonu. Mělo to nějaký význam?“

„No ano,“ utrousil Alan a vyhlížel z okénka auta. „Ten den, kdy jsem se dozvěděl, že mě tam přijali, máti šla na webové stránky univerzity a koupila mi tam věci s logem Princetonu a pro sebe a otce věci na tenis. Hodně je to vzalo, že jsem se tam dostal.“

„Však je to taky velký úspěch. Vaši rodiče i vy byste na to měli být pořádně hrdí. Těšíte se na univerzitu?“

„Těším se hlavně na to, až budu stát na vlastních nohou, ať je to v Princetonu nebo někde jinde.“

Jejich rozhovor přerušilo vyzvánění Mikeova telefonu. Když hovor přijal, z přístroje zapojeného na hlasitý poslech se ozvalo: „Mikeu, máme třiadevadesátiletého muže, kterého našli sousedé mrtvého v jeho bytě ve Fort Lee. Nejsou známky po násilném vniknutí do bytu.“

Mike stiskl tlačítko a vypnul hlasitý odposlech. Přiložil si přístroj k uchu a poslouchal.

Alanovi tohle vyrušení přišlo vhod. Potřeboval čas, aby mohl přemýšlet.

V duchu si pečlivě vybavoval, co včera večer dělal, minutu po minutě.

S Kerry se pohádal na večírku proto, že se kolem ní ometal Chris a hučel do ní, jak jí se vším pomůže, až nastoupí na Boston College. Proto jí poslal textovku, že by jí nejradši dal pár facek.

Vracel se mu průběh včerejšího večera. Pak jsem šel k Nellie's, protože jsem věděl, že tam budou nějakí kluci. A tam jsem začal vychládat. Chtěl jsem to s ní nějak urovnat, tak jsem jí napsal, že jí pomůžu uklízet. Kerry mi odpověděla, že je moc utahaná, aby uklízela. Ale stejně jsem šel do jejich domu.

Při té myšlence mu tuhla krev v žilách.

Oni si myslí, že *já* jsem zabil Kerry. Ten detektiv na mě bude tlačit, abych se k tomu přiznal. V hlavě mu hučelo, jak hledal odpovědi. A napadla ho jenom jediná. Ti kluci od Nellie's mě musí podržet, pomyslel si. Když řeknou, že jsem byl s nimi až do tří čtvrtě na dvanáct, tak to bude v pohodě. Domů jsem dorazil kolem půlnoci. Máma s tátou byli doma a máma mi ještě z ložnice přála dobrou noc. Kdybych tehdy jel dost rychle, dorazil bych domů ani ne za deset minut. Ale neměl bych čas dostat se na druhý konec města k Dowlingovým a ještě se honem vrátit domů.

Řeknu těm klukům, aby tvrdili, že jsem byl s nimi, dokud neodešli od Nellie's. Oni to pro mě udělají. Při téhle myšlence se Alan uklidnil. Zůstal klidný, i když ho detektiv odváděl do výslechové místnosti. První otázky nebyly nijak obtížné. Jak dlouho se přátelil s Kerry?

„Chodili jsme spolu asi rok, tak nějak. No ano, taky jsme se hádali. Někdy s tím začínala Kerry. Líbilo se jí, když jsem žárlil.“

„Pohádali jste se i na tom večírku?“

„Ano, ale celkem o nic nešlo. Jeden kluk, Chris, se pokoušel vecpat mezi nás. Celý večer se motal kolem Kerry.“

Wilson poznamenal: „Řekl bych, že vás to muselo pořádně naštvat.“

„No, ze začátku ano, ale překousl jsem to. Něco podobného už se stalo i dřív, a vždycky jsme zůstali spolu. Jak jsem říkal, Kerry mě ráda provokovala, abych žárlil.“

Alan odpovídal na otázky, které mu Wilson kladl, a v duchu se uklidňoval, že to zatím vůbec není tak zlé, jak se bál.

„Alane, spoustu lidí dožene žárlivost k zuřivosti. Vás taky?“

„Někdy, ale vždycky jsem se z toho rychle dostal.“

„Dobře. V kolik hodin jste odešel z večírku?“

„Kolem půl jedenácté.“

„A jak dlouho jste se tam zdržel?“

„Přišel jsem tam asi v sedm.“

„Alane, je důležité, abyste mi teď odpověděl po pravdě. Měl jste v sobě nějaké drogy nebo alkohol, když jste přišel k Dowlingovým, nebo jste si něco dal během večírku?“

„Drogy neberu nikdy. A na večírku se ani žádné neobjevily. Vypil jsem pár piv.“

„Odcházel někdo z večírku společně s vámi?“

„Ne, v autě jsem seděl sám.“

„Kam jste jel?“

„Jel jsem k Nellie's ve Waldwicku, trvalo mi to asi deset minut. Tam jsem si dal pizzu s pár kamarády, kteří už tam byli.“

„Můžete říct, o které kamarády šlo?“

„Bobby Whalen, Rich Johnson a Stan Pierce, moji spoluhráči z baseballového týmu.“

„Oni taky byli na tom večírku?“

„Ne.“

„Měl jste tam s nimi domluvenou schůzku?“

„Ne, ale věděl jsem, že jdou do kina a potom půjdou k Nellie's. Byl jsem si docela jistý, že tam budou.“

„V kolik hodin jste tam dojel?“
„Asi deset minut po půl jedenácté.“
„Jak dlouho jste se tam zdržel?“
„Najedl jsem se a celkem jsem tam strávil asi hodinu.“
„Co jste dělal potom?“
„Jel jsem rovnou domů.“
„Vaši kamarádi také odcházeli?“
„Jo, šli jsme všichni naráz.“
„V kolik hodin jste se dostal domů?“
„Nějak kolem půlnoci, možná o chvílku dřív.“
„Byl někdo doma?“
„Ano, máma i táta. Koukali v ložnici na televizi. Ještě jsem jim dával dobrou noc.“
„Slyšeli vás, když jste přišel domů?“
„Ano, máti mi taky přála dobrou noc.“
„Šel jste ještě do domu Dowlingových po tom, co jste o půl jedenácté odešel z večírku a než jste se vrátil domů?“
„Ne, to určitě ne.“
„Volal jste Kerry nebo jí posílal textovou zprávu po tom, co jste odešel z večírku?“
„Nevolal jsem, ale poslal jsem jí esemesku a ona mi odpověděla.“
„Bylo to kvůli té hádce?“
„No jo, oba jsme byli trochu naštvaní.“
Wilson tyto otázky dál nerozvíjel, protože už viděl textové zprávy v Kerryině telefonu. Věděl také, že od soudu dostane povolení získat všechny esemesky či telefonáty, které Alan uskutečnil ze svého telefonu.
„Už jen několik otázek, Alane,“ řekl Mike. „Měl jste u sebe mobilní telefon, že?“
„Jistě, samozřejmě.“
„Jaké je vaše číslo?“
Alan je detektivovi nadiktoval.

„Dobře, Alane, takže jste šel na večírek do Kerryina domu, odtud k Nellie's a pak rovnou domů. Mobil jste měl celou tu dobu při sobě?“

„Ano, jistě.“

„Alane, Dowlingovi mají vzadu na zahradě patovací green. Viděl jste někoho, že by se na něm během večírku pohyboval?“

„Už jsem vám předtím říkal, že někteří kluci po něm chodili.“

„Vzpomenete si, jestli jste tam kdykoli během večera zašel i vy?“

„Ani jednou jsem na ten green nevstoupil. Ne.“

„Takže včera během večera jste neměl putter vůbec v ruce?“

„Neměl.“

„Včera večer bylo dost teplo. Viděl jste, že by se někdo koupal v bazénu?“

„Ne, pokud jsem tam byl, tak ne.“

„A vy sám jste šel do bazénu?“

„Ne.“

„Když už vás mám tady, Alane, chtěl bych vás požádat o něco, co nám v budoucnu ušetří hodně času. Na spoustě věcí v domě Dowlingových zůstaly otisky prstů. Rád bych věděl, či jsou které otisky na tom nebo onom předmětu. Budete souhlasit s tím, abychom vám, ještě než půjdete, vzali otisky prstů? Nemusíte nám vyhovět, ale hodně by nám to pomohlo.“

Takže mi vezmou otisky prstů, pomyslel si Alan. Určitě si myslí, že jsem to udělal já. Výslechová místnost jako by se kolem něho naráz smrštila. Jsou dveře zamčené? Proč jsem svolil, že sem pojedou? Alan se úpěnlivě snažil nedávat najevo paniku, ale měl strach detektivovu žádost odmítnout. „Myslím, že s tím nebude problém,“ řekl.

„A nakonec, Alane, bychom vám rádi vzali vzorek slin z vnitřní strany tváře. Tak získáme vaši DNA. Vidíte v tom nějakou potíž?“

„V pořádku.“ Otupěle následoval Wilsona do jiné místnosti, kde mu vzali otisky prstů a také bukální stěr.

„Alane, cením si toho, že jste nám byl nápomocný. Mám už úplně poslední prosbu. Nevadilo by vám, kdybyste mi tady na pár dní nechal váš mobilní telefon?“

Teď už důkladně vystrašený Alan vytáhl přístroj z kapsy a položil ho na stůl. „Tak dobře, ale teď už bych chtěl domů.“

Během dvacetiminutové jízdy zpátky do Saddle Riveru mezi nimi nepadlo ani slovo.

9

Sotva ho Wilson vysadil před domem, spěchal Alan dovnitř. Rodiče se ještě nevrátili z golfu. Běžel do obývacího pokoje k pevné telefonní lince a chvíli hledal Richovo číslo. Kamarád to zvedl po prvním zazvonění.

„Richi, tady Alan. Nevíš, kde jsou Stan a Bobby?“

„Jsou tady se mnou u bazénu.“

„Poslouchej, detektiv mě odvezl k sobě do kanceláře v budově soudu. Pořád se mě vyptával na hádku s Kerry. Řekl jsem mu, že jsem byl s váma u Nellie's a že jsme odtud odcházeli spolu. Musíš mi slíbit, že mě podržíte. Jinak si budou myslet, že jsem Kerry zabil já. Víš dobře, že bych jí nikdy neublížil. To přece víš. Hned o tom řekni i ostatním klukům.“

„Oni tě slyší. Dal jsem si na telefonu hlasitý odpis.“

„Richi, stejně se jich zeptej.“

Alan zřetelně slyšel kamarády, jak říkají: „Jasně, že to uděláme. Držíme při tobě. Žádný strach.“

„Díky, kluci. Věděl jsem, že se na vás můžu vždycky spolehnout.“

Alan položil telefon a rozvzlykal se.

* * *

Po Alanově telefonátu se Bobby, Rich a Stan na sebe rozpačitě dívali. Všichni tři si přesně vybavovali, co se během včerejšího večera dělo. Pořád se ještě nedokázali smířit s tím, že je Kerry mrtvá.

Stejně jako Alan měli brzy nastoupit na vysoké školy. Spolu zašli do kina a odtud zamířili k Nellie's na pizzu.

Seděli uvnitř, když ve tři čtvrtě na jedenáct přišel Alan. Stačilo jim podívat se na výraz v jeho obličeji, aby jim bylo jasné, že je rozzuřený. Posadil se k jejich stolu a mávl na číšnici, ukázal na pizzy ležící na stole a naznačil, že chce docela obyčejnou porci.

Ostatní vůbec nepochybovali, že Alan má upito. Rich se ho zeptal, jestli k Nellie's přijel Uberem.

Alan nepřiliš srozumitelně zahuhlal: „Ale ne, jsem v pohodě.“

V té době už byla větší restaurační místnost skoro prázdná. Oni seděli v menší místnosti s barem, kolem kterého se sešlo víc hostů, aby sledovali utkání Yankees. V zápase proti Bostonu se hrála směna v prodloužení. Ohlušující pokřik a potlesk v místnosti zaručoval, že jejich rozhovor nikdo u sousedních stolů nezaslechne.

První se ozval Stan. „Alane, je na tobě vidět, že jsi pořádně líznutý. Tady se rádi zastavují poldové. Hned za rohem je waldwická policejní stanice.“

„O mě si nedělejte starosti,“ zavrčel Alan. „Dorazil jsem úplně v pořádku a bez problémů se dostanu i domů.“

„Co tě žere?“ zeptal se Bobby, kterého popudil Alanův výraz. „Ještě není ani jedenáct. Jak to šlape na večírku u Kerry? Nebo už to skončilo?“

„Stojí to za prd,“ vyprskl Alan. „Šel jsem pryč. Ten debil Chris Kobel se pořád lepí na Kerry. Řekl jsem mu, ať vypadne, a Kerry se do mě pustila.“

„Zase ji to přejde,“ uklidňoval ho Bobby. „Vy dva se hádáte a udobřujete v jednom kuse.“

„Tentokrát asi ne. Chris jí rovnou přede mnou vykládal, že by měli přijet na BC ve stejnou dobu, aby jí pomohl s nastěhováním. Normálně jí vrážel šrouby do hlavy a bylo mu jedno, že to slyším.“

Ještě než to kamarádi stačili nějak komentovat, ozvalo se v jeho mobilním telefonu cinknutí. Sáhł do kapsy a rychle si zprávu přečetl. Psala mu Kerry. Dvěma prsty jí napsal odpověď.

Přišla servírka s kouřící porcí pizzy a Alan ji požádal o kolu. Pojídal pizzu a hojně ji zapíjel; za chvíli bylo zřejmé, že se uklidňuje a uvažuje střizlivě. Ostatní pochopili, že za to může výměna esemesek mezi ním a Kerry. Začali se pozorněji věnovat zápasu Yankees. Oběma týmům se ve dvanácté směně podařilo docílit homerunu.

Po čtvrt hodině Alan odsunul židli od stolu. „Kerry říkala, že v jedenáct by měli být všichni pryč. Je dvacet minut po jedenácté. Zajedu za ní domů, zaplaveme si a usmíříme se.“

„No tak jo,“ přikývl Bobby.

„Hodně štěstí,“ popřál mu Stan.

„Víš určitě, že jsi schopný řídit?“ zeptal se Rich. „Proč nezůstaneš tady a nekoukáš s námi na zápas?“

„Jsem v pohodě,“ prohlásil Alan tónem, z něhož bylo jasné, že nemá smysl s ním o tom dál diskutovat.

O minutku později přišla číšnice s Alanovým účtem. Když ho u stolu neviděla, zeptala se: „Postaráte se někdo o tohle?“

„Dejte to sem,“ řekl Rich. „Já si to u něj zítra vyzvednu. Doufám, že si bude pamatovat, že tady dneska večer byl.“

O dvacet minut později Yankees získali vítězný run a tři kamarádi se rozhodli, že je na čase se zvednout. Nasedli do Stanova auta a ten je rozvezl k jejich domovům.

10

Ještě bylo příliš brzy, aby jela Jamieho vyzvednout k obchodu. Místo toho Marge vklouzla do lavice v kostele sv. Gabriela a začala se modlit. O půl třetí odjela na parkoviště u obchodu Acme a podařilo se jí najít takové místo, odkud by syna spatřila ve chvíli, kdy vyjde ze vchodu.

I následující půlhodinu věnovala modlitbě. „Milá slivtovná požehnaná Matko, pomoz prosím Dowlingovým najít cestu, jak se vyrovnat s jejich tragédií. A *prosím*, nedopusť, aby s tím měl Jamie něco společného. Jacku, kdybys tu tak byl se mnou, abys nám pomohl. On tě moc potřebuje.“ Tuto modlitbu věnovala svému manželovi už pět let, které uplynuly od chvíle, kdy zemřel na infarkt.

„Drahý Bože, ty přece víš, že Jamie nikdy nikomu neublížil. Ale jestli si myslel, že je to jenom hra, a on má hroznou sílu... Prosím tě...“

Marge úporně pronásledovala vidina Jamieho, jak drží Kerry Dowlingovou pod vodou. Dejme tomu, že ji Jamie zahlédl v bazénu a scházel po schodech do vody. Možná plavala těsně kolem něho a on se po ní natáhl, aby ji chytil. Hrávali spolu takovou hru, kdo vydrží déle pod vodou. Co když ji tam držel, dokud...?

Trýznivé myšlenky se přetrhly ve chvíli, kdy zahlédla Jamieho, jak vychází z obchodu a nese dva velké nákupní sáčky. Pozorovala ho, jak doprovází nějakou starší paní k autu. Jamie počkal, dokud nezasunula klíč do zámku a neotevřela zavazadlový prostor. Pak obě nadité tašky zdvihl a opatrně je položil do kufru. Je tak hrozně silný, pomyslela si Marge a zachvěla se.

Jamie zavřel kufr a vykročil napříč parkovištěm. Zastavil se u nějakého velkého vozu, aby si potřásl rukou se svým kolegou Tonym Carterem, který zrovna otevíral zadní dveře a chystal se nastoupit. Marge zaslechla syna volat: „Tak se dobře bav!“ a SUV se rozjelo.

Když ji Jamie zahlédl, rozzářila se mu tvář blaženým úsměvem. Zamával jí, jak to dělával vždycky, s dlaní vystrčenou a prsty obrácenými dozadu, a spěchal k jejímu autu. Otevřel dvířka a posadil se vedle ní.

„Mámo, tys pro mě přijela!“ zvolal nadšeně.

Marge se k synovi naklonila, políbila ho a dlaní mu uhladila pískově plavé vlasy z čela.

Jenže Jamieho šťastný úsměv rychle povadl. Vážně se zeptal: „Mami, zlobíš se na mě hodně moc?“

„Proč bych se na tebe měla zlobit, Jamie?“

Chvíli mlčel a tvářil se nešťastně. Marge měla možnost si ho prohlížet a jako pokaždé si uvědomila, jaký z něho vyrostl pěkný mládenec.

Po otci Jackovi měl modré oči a pěkné pravidelné rysy, vyrostl do výšky něco málo přes sto osmdesát, zrovna jako Jack, a chodil rovný jak svíčka. Jediný rozdíl spočíval v tom, že Jamie se během komplikovaného porodu dusil a nedostatek kyslíku mu poškodil mozek.

Poznala, že se právě snaží vzpomenout, proč by se na něho měla zlobit.

„Mám mokré tenisky a ponožky a džíny,“ vypravil ze sebe koktavě. „Je mi to líto. Nevadí?“